

Tots iguals. Tots diferents

Per Esther Dotras

Passen uns minuts de les cinc de la tarda i som assegudes en un vagó del metro de Londres, a la línia vermella, possiblement la més antiga i concorreguda de la ciutat. És desembre i fa molt fred. En aquesta època, a la famosa ciutat del Tàmesi, se li afegeix un gran nombre de gent que, com jo, ve a gaudir del seu encant nadalenc. A cada parada, un allau d'éssers humans entra i surt, doncs és l'hora punta. Moltes empreses fan el famós horari "from nine to five". L'aspecte físic de les persones que omplen aquest petit univers és tan divers com podria ser-ho el d'una reunió de les Nacions Unides. És tot un ventall d'exemples de l'ésser humà. Personatges únics i meravellosos, com l'extraordinària "lady" que tinc davant meu, perfectament maquillada sobre un cutis que no amaga les línees del pas del temps. Coordina de forma sorprenent el color dels seus llavis amb una boina lleugerament inclinada, uns guants que li cobreixen els braços, unes ulleres de pasta (exageradament grans) i uns botins de talons no massa alts, però estilitzats. Tot li dona una aparença de celebritat de portada de la revista *Vogue* dels anys 50.

La resta d'individus d'aquell vagó gaudeix del seu mon interior. La majoria mira el mòbil i només aixeca la mirada de tant en tant, per no passar-se de parada. L'únic element comú de totes aquelles figures és que van cobertes de roba d'abric. Bufandes, barrets, guants i tota mena de jaquetes gruixudes. Ningú es fixa en ningú en aquell univers de formes, edats i colors diferents.

De cop i volta hi ha un fet que em crida l'atenció. Una dona jove, d'aspecte normal i corrent, entra al vagó a l'estació de Queensway. De seguida tres persones assegudes, completament diferents, un noi jove, amb *rastes*, una senyora amb sabates en punxa i un senyor gran amb la maleta de treball, s'aixequen per cedir-li el seient. No ho acabo d'entendre. Aquella noia no sembla tenir cap impediment físic que no li permeti mantenir-se dreta com la majoria de passatgers.

Llavors ho veig. Porta una petita insígnia rodona, a la solapa de l'abric, que diu "Baby on Board". Aquelles paraules em recorden les de l'adhesiu que porten alguns cotxes per indicar que hi ha un nadó dins del vehicle. Inconscientment, busco si va acompanyada d'algun nen o nena petita, però va sola. En aquell moment entenc que aquella noia està embarassada i li estan cedint el seient. En aquest país fred, la roba impedeix veure la figura de la dona encinta i el servei de transport de la ciutat ha pensat en una forma de

deixar-ho ben clar. D'aquesta manera la jova protagonista no s'ha de sentir incòmode, justificant-se per aconseguir un seient.

Vaig pensar la controvèrsia que es produiria a Barcelona davant la incorporació d'aquell nou element en forma d'insígnia. Alguns dirien que no calia, que aquella noia estava embarassada, no malalta. Altres dirien que una placa amb la paraula "Sènior" també caldria, per a la gent gran. Fins i tot, la gent amb sobrepès podria exigir la seva. Segur que la polèmica estaria servida.

Les persones i el seu entorn. Tots iguals. Tots diferents.

Esther Dotras – Febrer 2024